

SUMARI

Justificació	7
Vol nocturn.....	9
L'atracció apassionada	27
Segones oportunitats	49
L'atracció kanamita.....	63
Un lligall.....	73
Parc Climàtic	81
Tríptic	91
Dins la fosca.....	105
El blau i el roig.....	121
El fang del paradís	127
CURTS DE PARAULES.....	141
El judici de Salomó	143
L'ovni de la plaça de Sota l'arbre.....	145
Abducció	149
Una salutació explosiva.....	151
Esbós per a un argument de zombis	153
L'home invisible.....	155
La xicranda de Nou Brasil	157
Miracle a l'espai	161
Tercera generació, per ara	165
Postil·les.....	167

JUSTIFICACIÓ

Crònica d'uns quants temps aplega dinou relats de ciència-ficció, deu d'extensió habitual i nou de breus a la secció “Curts de paraules”, algun d'inèdit i els altres publicats en revistes, edicions digitals o llibres col·lectius de mal trobar. A l'hora d'endreçar-los, en totes dues seccions, volen seguir una mena de cronologia, no de redacció, sinó de situació. Així, els de la primera secció comencen amb un conte situat al segle xv, i els de la segona amb un de temps bíblics, i totes dues sèries acaben en temps d'una hipotètica refundació de la humanitat. Amb això basteixen una mena de crònica d'uns quants temps. El títol, evidentment, és una inversió de les *Cròniques del Gran Temps* de Fritz Leiber: aquí tots els relats ordenats conformen la crònica única, i els temps són diversos, sense cap pretensió de ser grans. Pel que fa a les dates de redacció, agafen des de 1973 fins a 2023.

VOL NOCTURN

En Gerald va cloure els ulls amb força. Va deixar passar uns segons. Els va tornar a obrir. I era cert: la Saturnina volava. Ell s'havia despertat, havia allargat el braç, i ella no era al seu costat. La va cridar, i ella no va respondre. Ell es va llevar, la claror de la Lluna plena entrava per la finestra i mig il·luminava la cambra. Una ombra va passar per davant el raig de llum, potser un ocell nocturn. En Gerald va anar cap a la finestra, va mirar enfora, i aleshores ho va veure: la Saturnina volava, amb els braços estesos, sota la claror de la Lluna, per damunt els arços del clos de l'era, pel voltant dels oms i els pollancs de la font. Feia una cara extasiada, feliç. Els cabells lliures, la camisa blanca al vent. Que bonica que era.

No va gosar cridar-la, no fos cas que es desconcertés i caigués. Es va quedar mirant-la, meravellat.

Ella va veure que ell la veia just quan va girar per volar cap a la finestra. No podia rectificar la direcció, ell va mirar d'apartar-se, ella el va envestir, ell la va entomar en braços i van caure junts damunt la màrfega.

—Quina meravella! Com t'ho fas?

Ella no va respondre, semblava infinitament cansada, llunyana, amb la mirada perduda. Aquells ulls tan blaus del mateix color del cel. Es van quedar abraçats,

molt junts. La claror de la Lluna feia resplendir els ulls de la Saturnina. En Gerald no va poder evitar besar aquells ulls, aquella cara tan estimada, aquells cabells tan amanosos, aquells llavis tan desitjats. La Saturnina acollia els petons, les carícies, i els tornava damunt la cara i la boca d'en Gerald, feblement, no amb l'ardència d'altres vegades. Semblava exhausta. En Gerald s'hi va arrapar més, encès de desig. Feia tan poc que s'havien casat, que dormien junts, que es tenien l'un a l'altre. Li va llevar la camisa de dormir i també es va treure la seva. Ella es va deixar fer. Ell es va quedar uns moments contemplant extasiat aquell cos tan estimat, atractiu, blanquíssim i lleument desproporcionat. Un cap potser massa gros, aureolat amb uns rínxols daurats que n'augmentaven l'exotisme i la feien semblar diferent de tothom, i que ara potser fins i tot semblava més inflat que d'habitud. Un cap que podia fer pensar en el dels cretins de la muntanya, de crani immens i front bombat, però ells eren obtusos, amb la mirada entelada i la boca bavosa, i el cap desproporcionat semblava que els pesava massa i els feia acalar el coll. En la Saturnina en canvi tot era brillantor enlluernadora, el front clar, els ulls immensos i lluents d'intel·ligència, el nas com d'ocell amb els narius llargs i profunds, la boca ampla emmarcada per uns llavis temptadors i carnosos. Unes faccions ben impròpies de la gent de la contrada, i que la feien més atractiva, exòtica. En Gerald va estimar cada topant d'aquell cos que es plaïa a explorar, des del coll dret i rotund i les espatlles amples i quadrades fins als peus menudíssims.

Li agradava descobrir els ressorts de l'estimada, excitar-la i fer-la arribar al plaer abans que ell, que hi

muntes i hi remuntes fins que no pogués fer res més que voler compartir el goig i el cridés dintre seu. Però aquella nit el cos d'ella no responia com sempre, potser era la sang que havia arribat, i en un murmuri li va dir que li agradaven les carícies, que en tenia prou amb la tendresa, i que no ho intentés més, que ella no podia anar més enllà i que es deixés anar ell també i que ella volia acollir-lo encara que no arribessin al mateix èxtasi compartit. Ell s'hi va abocar, va arribar al cim i es va deixar caure, i després va continuar donant i rebent tendresa pausadament, cansat com ella. O si més no li ho semblava.

I aleshores va arribar la por. Potser algú més havia contemplat el vol de la Saturnina. I, si era així, potser algú la podia denunciar.

L'església era una mica enfora del poble. El culte cristià hi havia arribat feia anys i panys, hi havia arrelat, però el poble era més antic que l'església. També les seves creences. El poble, arrelat al fons d'una vall encastada al Pirineu, havia viscut de tradicions i supersticions, de creences tel·lúriques en forces ancestrals i genis de la muntanya. I l'església havia arribat per a fer fora tots els falsos déus, les supersticions, la creença en fades i bruixots, personatges propis de les rondalles a la vora del foc, però que no existien. Els poders extraterrenals només eren propis del Déu únic, que els podia delegar en els seus àngels i sants. No hi havia més poders. Creure en altra cosa era pecat mortal, com decretava el *Canon episcopi*. Així havia estat proclamat al temps dels avis, així poc o molt havia estat assimilat per la gent del poble. Quan hi havia una mala collita, era perquè Déu castigava per aquest mitjà els pecats comesos pel

poble, i calia penedir-se'n i purgar-los per intercessió d'algun sant protector, l'únic remei efectiu. Però a la darrera pasqua havia arribat un frare predicador que havia convocat tot el poble a toc de campana i havia explicat que ara la Santa Mare Església afirmava que les bruixes i els bruixots sí que existien de debò, i que dubtar-ne era pecat mortal. Ho havia decretat el papa Innocenci amb la butlla *Summis desiderantes affectibus*. Quan hi havia una mala collita, era forçós oblidar la lliçó consuetudinària que era per culpa dels pecats del poble, i ara calia identificar la bruixa o el bruixot que l'havia provocada, en connivència amb el dimoni. Ara era pecat mortal no creure en les criatures malignes que fins a la pasqua anterior l'Església havia afirmat que no existien, i n'havia condemnat la creença. I el frare afirmava que dissimulades entre el poble de segur que hi havia criatures malèfiques.

Quan se'n va haver anat el predicador, en Gerald juntament amb altres caps de casa va anar a veure el rector per consultar-li com era possible que, si l'Església era immutable i eterna com afirmava, com era que pogués canviar tan radicalment de parer d'una pasqua a l'altra, i el rector es va limitar a dir que el principi d'obediència era sagrat i els misteris dels camins del Senyor eren inescrutables. I els va recordar que a partir d'aleshores s'havien de dedicar a detectar qualsevol bruixa o bruixot que fes malvestats pel poble. I també els va recordar els senyals que identificaven les criatures que havien fet pactes amb el diable. Un dels senyals era que de nit volaven.

Quan, feia escassament un mes, una pedregada sobtada va fer malbé la collita que es preparava, els veïns es van començar a vigilar de cua d'ull els uns als altres.

La claror que entrava per la finestra havia anat canviant de tonalitat. La llum que il·luminava el cos de la Saturnina ja no tenia la fredor blavosa de la Lluna, sinó els tons càlids del Sol ixent, com bromalls de foc. Aleshores va sentir el pas dels cavalls que s'acostaven, el renill i el rebuf quan els feien aturar. I van trucar a la porta.

En Gerald es va quedar glaçat de terror. Es va alçar i va anar fins a la finestra. Eren homes armats del senyor de la vall.

—Què voleu?

—Venim a endur-nos la Saturnina.

—No es troba bé. És al llit.

—Són les ordres del senyor. Ens l'emportarem.

—Està malalta.

—Duem un baiard. Obre i no et vulguis resistir a les ordres del senyor.

No hi havia escapatòria.

—Espereu que es vesteixi.

En Gerald va tancar la finestra. No sabia què fer.

—Ho has sentit, Nina?

Però la Saturnina no es va moure. La lluïssor dels ulls se li havia apagat, semblava com si la forma de les coses no hi pogués penetrar. En Gerald es va vestir i després va vestir-la a ella, que es deixava fer i s'esforçava a ajudar, gairebé sense esma, com si no fos la mestressa dels seus moviments i de mica en mica s'anés apagant.

—Què ha passat?, què has fet?, com ho has fet?, qui ets?, ets això que sembla? —anava preguntant en

Gerald, desesmat—. No tinguis por, jo t'estimo i no deixaré que et passi cap mal.

Però també s'adonava que poc hi podia fer, ell tot sol, davant uns esdeveniments que no entenia i una situació que no podia dominar.

Finalment va haver d'obrir la porta als homes armats i deixar que s'emportessin la Saturnina cap al castell del senyor de la vall. Els soldats no van deixar que els acompanyés, i quan més tard va anar al castell, no el van deixar entrar, ni tampoc va aconseguir que fessin arribar al senyor cap avís per a demanar-li una audiència per a parlar-hi.

En Gerald se'n va anar cap a l'església, a trobar el rector. Només li ressonava dins el cap la prèdica del frare inquisidor, que afirmava que segons el manament de la Santa Església els culpables de bruixeria se'ls havia de condemnar a morir pel foc, i cremar-los vius en públic, perquè no quedés cap rastre de la seva presència. El mossèn coneixia la Saturnina des de sempre i no podia ser que cregués que fos cap criatura malèfica.

Dins la sagristia va trobar el rector, que es desvestia de les peces rituals de la missa matinal.

—Mossèn, han detingut la Saturnina, i ella no ha fet cap mal. A més, està malalta.

El rector semblava preocupat i li defugia la mirada.

—Són temps complicats. Aquesta matinada han vingut veïns a denunciar-la.

—Però de què la poden acusar? No ha fet cap mal a ningú.

—Han dit que l'han vista volar, i que també la hi van veure fa una mesada, conjurant la pedregada.

—Això no és veritat. Jo dormo cada nit amb ella.

—I no és veritat que hagi volat?

—Això sí, però només avui, i no era per a res de mal. Feia bonic i en fruïa.

—Però l'han vista, i pam a pam han anat engreixant la bola.

—Però vós sabeu que la Saturnina és bona i que no faria cap mal a ningú del poble.

—No saps com n'estic de segur, però hi ha coses inexplicables.

—Què puc fer? El senyor de la vall se l'ha emportada i no em deixen entrar al castell.

—Tingues paciència. Jo l'he informat de la denúncia i, mentre estigui sota la seva jurisdicció, la Inquisició no li podrà fer res.

—Feu que la pugui veure. No està bona. El vol l'ha exhaurida.

—Torna-te'n a casa. Tingues confiança. Al castell no li ha de passar res de mal.

Però en Gerald no ho veia de la mateixa manera. Va tornar al poble i se'n va anar a casa dels vells pares de la Saturnina. No sabia si estaven al cas dels fets i va decidir mostrar-se prudent.

El matí era avançat, però encara tenien el portal tancat. Hi va picar. El picapedrer va treure el cap per la finestra de dalt.

—Què vols?

—No em convideu a passar?

—Altra feina tenim.

—Sabeu què li han fet, a la Nina?

—Això no és cosa nostra.

—El senyor se l'ha enduta al castell.

—Ell deu saber què en vol fer.

© del text: Antoni Munné-Jordà, 2024
© d'aquesta edició: Pagès Editors, S.L., 2024
Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida
www.pageseditors.cat
editorial@pageseditors.cat
Primera edició: novembre de 2024
ISBN: 978-84-1303-581-9
DL: L 700-2024
Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S.L
www.bobala.cat

↵ imprès a **lleida** ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.